

KDYŽ SE MÉHO SOUSEDA zeptáte, čím se živí, řekne vám, že je profesionální hráč, zapojený do organizovaného zločinu. Ve skutečnosti je pojišťovák. Na svoje povolání se dívá zdravě skepticky a tento pohled rozšiřuje na celou svou životní filozofii. „Všichni jsme hazardní hráči,“ tvrdí, „každý z nás. A život je vlastně nepřetržitá hra v kostky, poker a dostihy.“ Pak ještě dodává: „A já tu hru zbožňuju.“

Jenže on si velice rád svoje sázky sichruje, a když jsou šance vyrovnané, neriskuje a sází na obě strany. Filozoficky se to dá vyjádřit slogany, které má na stěně ve své kanceláři:

Důvěřuj bližnímu svému. A vždycky rozdávěj karty.
Důvěřuj Bohu. A vždycky si stav dům na vyvýšeném místě.

Měj rád své sousedy. A vždycky si vybírej dobrou čtvrť.

Závod nevyhraje vždy ten nejrychlejší, ani bitvu ten nejsilnější, ale je lepší si tak vsadit.

Sázej asi tak uprostřed mezi „nastav druhou tvář“ a „už toho bylo dost“.

Sázej asi tak uprostřed mezi „práce kvapná málo platná“ a „váhat se nevyplácí“.

O vyhrávání: není důležité. Na čem doopravdy záleží, je, jak tu hru hraješ.

O prohrávání: není důležité. Na čem doopravdy záleží, je, jak tu hru hraješ.

O hře: hraj na výhru!

Věří tomu doopravdy? Žije podle toho? Nevím. Ale hrávám s ním poker. A koupil jsem si od něj pojistku. Líbí se mi jeho přístup ke hře.

VLASY ROSTOU RYCHLOSTÍ asi cenil a čtvrt za měsíc. Nevím, kde to zjistil, ale pan Watson s tím přišel, když jsme jednou porovnávali své účty. To znamená, že za posledních šestnáct let mi holič z hlavy a tváří odstříhl asi dva metry čtyřicet a vousů.

Moc jsem o tom nepřemýšlel, dokud jsem si ten holič nedomlouval obvyklou návštěvu u holiče a mohl jsem se vrátit domů. Jak to mohl udělat? Můj holič. Bylo mi, jako by to někdo z rodiny. Náš vztah byl něco daleko víc než jen fazony z pánských žurnálů.

Zpočátku jsme se pohybovali v kategoriích „lákavý“ a „zákazník“. Pak jsme se přesunuli na rovinu: „příjemný balíkovský holič“ a „levicově intelektuální velitel“ a vyjasňovali si postoje. Hádali jsme se kvůli ošklivým právům, Vietnamu a mnoha volbám. Zvláštním způsobem se z nás stala zrcadla, důvěrníci, zpovědní terapeuti a přátelé. Společně jsme prošli třicítkou a čtyřicítkou. Diskutovali jsme, hádali jsme se a vtipkovali, ale vždy to bylo s určitou ohleduplností a úctou. Vždyť jsem přece jenom byl jeho zákazník. A on stál a držel v ruce břitvu.

Dozvěděl jsem se, že jeho táta byl chudý venkovský policajt, že vyrostl v malém městečku a měl předstírání vůči Indiánům. On se dozvěděl, že mám stejné mýšlenky městské kořeny a vyrůstal jsem s předstírání vůči českým. Měli jsme stejné staré děti a společně jsme protrpěli stejnými stadii rodičovství. Sdělovali jsme si příhody s manželkami a dětmi, problémy s auty a tlapkami. Dozvěděl jsem se, že si občas bere jeden den dovolenou na a stříhá zadarmo dědečky v domovech pro престарелые. Myslím, že on se na mě dozvěděl pár dobrých věcí. Nikdy jsem ho neviděl mimo holičství, nikdy jsem

ROBERT FULGHUM /
VŠECHNO, CO OPRAVDU POTŘEBUJU ZNÁT,
JSEM SE NAUČIL V MATEŘSKÉ ŠKOLCE
(Neobyčejné přemýšlení
o obyčejných věcech)

 ODEON

